На ворізках колиска під
самою стелею — так дід
ладнав, сам прив'язав на сволок.

За шнур колиску колисав
вояк, поранений лежав
на лаві, ще не леґінь — отрок.

На Петра з лісу принесли,
криваві зняли постоли
у пісні: най жию — най гину.
Він вижив, більше не співав,
стогнав, дитину колисав,
бо добрі ґазди роблять сіно.

Дитя сміється, плаче, спить,
боєць поранений лежить
під ним — ще сам дитина, отрок.
Колише немовля вояк,
застогне й заколише так,
що скрипне сволок.

Він побачив того, хто привів,
ще крізь ліс, ще ніхто не гримів,
ще дитя встиг він розколисати,
і на себе — коц, ліжник, рядно,
щоби постріл не вчуло воно…
Хто привів, той ввірветься до хати

і заклякне, як ті, що із ним,
бо колиска зі скрипом страшним
розколисує тверді і води.
Бо дитя не розбудить ніхто!

Не підніме своє копито
той, хто водить і хто за ним ходить.

Я не знаю того, хто привів.
Крізь ліси я його не уздрів.
Та іде він! веде він! — я знаю.

Він іде, хоч від страху кричить!
Він кричить, хоч дитя розбудить
він боїться ще дужче — я знаю.